

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/146/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1411210146
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Štrignerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2012:1411210146.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr.Kataríny Štrignerovej a členov senátu JUDr. Bianky Gelačikovej a JUDr. Blanky Podmajerskej, vo veci starostlivosti o maloletého Z. E., nar. XX.XX.XXXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Bratislava, Vazovova 7/A, dieťa rodičov: P. B. E., bytom C., L. XX, a P. Q. E., bytom C., L. XX, o návrhu otca na zníženie výživného pre maloletého, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, zo dňa 18.januára 2012, č.k. 25P 137/2011-87, jednohlasne pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 18. januára 2012, č.k. 25P 137/2011-87 zamietol návrh otca na zníženie výživného, keď hodnotením dôkazov jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach dospel k záveru, že nie je dôvodný. Vychádzal jednak zo skutočnosti, že otec svojím vlastným konaním a svojím pričinením stratil zamestnanie s nadpriemerným zárobkom, následne nedostatočným spôsobom vyvíjal snahu o nájdenie si vhodného zamestnania, pričom mu nebránili žiadne závažné okolnosti. V konaní nepreukázal ani svoj nepriaznivý zdravotný stav, keď z potvrdenia o zdravotnom stave naopak vyplynulo, že z pracovného hľadiska nemá žiadne obmedzenia. Tvrdenia otca o nemožnosti

zamestnať sa v jeho odbore súd vyhodnotil ako nepresvedčivé, keďže vo všeobecnosti je pracovná pozícia IT špecialistu, v ktorom odbore mal otec 20-ročnú prax na pracovnom trhu veľmi žiadaná a mimoriadne dobre ohodnotená. Dal do pozornosti otcovi, že jeho povinnosťou je urýchlene si nájsť zamestnanie, nakoľko má dve vyživovacie povinnosti, pričom jednu má k maloletému dieťaťu, ktoré je na výživu svojich rodičov plne odkázané. Konštatoval, že pokiaľ má rodič vyživovaciu povinnosť k maloletému dieťaťu, je jeho povinnosťou v prípade, že si nenájde zamestnanie vo svojom odbore, prijať akékoľvek zamestnanie a dosahovať príjem, z ktorého bude schopný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť aspoň v súdom určenej výške. Z uvedeného súd vyvodil, že o lukratívne zamestnanie prišiel otec sám vlastným konaním, následne z mesačného príjmu XXX,- Eur neuhrádzal riadne výživné a v súčasnom období nevyvíja efektívnu snahu o nájdenie si zamestnania. S poukazom na uvedené súd konštatoval, že je v možnostiach a schopnostiach otca riadne sa zamestnať a dosahovať dostatočný príjem, dokonca aj taký, ktorý by mohol byť niekoľkokrát vyšší ako príjem matky, a teda je v možnostiach a schopnostiach otca riadne prispievať na výživu svojich detí, resp. maloletého Michala. Konanie otca súd s poukazom na uvedené vyhodnotil ako nezodpovedné. Pokiaľ otec žiadal doplniť dokazovanie predložením dokladov

o výdavkoch maloletého, jeho návrh zamietol, nakoľko z obsahu spisu a vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že matka žiaden výdavok na dieťa nenadhodnotila a jej výpočet nákladov na stravu, oblečenie, vreckové, dopravu a pod. je možné zhodnotiť vo všeobecnosti ako reálny, bez nutnosti predkladania pokladničných blokov. Záverom poukázal na to, že o výživnom pre maloletého bolo naposledy rozhodované pred piatimi rokmi a je pravdepodobné, že náklady a výdavky na dieťa skôr vzrástli. Vec právne posúdil podľa § 62 ods. 1,2, § 75 ods. 1 veta prvá, § 78 ods. 1 veta prvá Zákona o rodine. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie otec maloletého, ktorý navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť v zmysle jeho návrhu. Nesúhlasil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, že nedostatočným spôsobom vyvíjal snahu o nájdenie si vhodného zamestnania, a že o lukratívne zamestnanie prišiel vlastným pričinením. Túto skutočnosť súd neskúmal. V celkovom kontexte rozsudku je tak navodený dojem, že jeho nezamestnanosť je zámerne dobrovoľná,

11CoP 146/2012-112

pričom súd sa ho snaží vykresliť ako nezodpovedného jedinca, čo sa nezakladá na pravde. Rovnako nesúhlasil s odôvodnením súdu prvého stupňa, že z dávok v nezamestnanosti neuhrádzal riadne výživné. Súd prvého stupňa neskúmal jeho životné a iné náklady počas obdobia poberania dávok v nezamestnanosti ako aj po ňom, kedy podstatná časť išla na bývanie a iné služby a tým pádom nemal možnosť v plnej výške prispievať na výživu svojich detí. Matka sa ani nenamáhala požiadať úrad práce o náhradné výživné. Žiadal zohľadniť, že intenzívne si hľadá prácu na Slovensku aj v Čechách, a že až do straty zamestnania (nie z vlastnej viny) si vyživovaciu povinnosť voči maloletému plnil v plnom rozsahu, v stanovených termínoch, zodpovedne a aj nad rámec súdneho rozhodnutia.

K odvolaniu otca sa písomne vyjadril kolízny opatrovník maloletého a matka maloletého, ktorí žiadali zhodne rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 2 písm. a/ O.s.p.. Vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

Keďže predmetom konania v danej veci je zmena rozhodnutia o výživnom na maloleté dieťa, súd prvého stupňa správne pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine, ktorý jasne definuje dôvody majúce za následok zmenu rozhodnutia o výživnom. Za takéto v zmysle citovaného zákona a ustanovenia treba považovať zmenu pomerov, či už na strane rodičov alebo maloletých detí, musí ísť pritom o podstatnú zmenu pomerov. Úlohou súdov pri rozhodovaní o zmene výživného je preto zistiť, či a v akom smere došlo k zmene pomerov od posledného rozhodnutia o výživnom a v prípade kladného zistenia túto zmenu premietnuť do výšky výživného. Pokiaľ ide o výšku výživného vychádzajúc z ust. § 62 ods. 1,2,4,5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, súd pri určovaní výživného berie zreteľ na odôvodnené potreby maloletých detí ako aj na zárobkové možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov, pri zachovaní práva detí podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

S poukazom na uvedené kritériá rozhodné pre určovanie výživného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa v danej veci riadne zistil skutkový stav tým, že svoje dokazovanie zamerlal na zisťovanie rozhodujúcich skutočností, dôležitých pre právne posúdenie charakteru, a miery závažnosti zmeny pomerov na strane maloletého ako aj rodičov od poslednej úpravy výživného v roku XXXX, skutkové zistenia správne vyhodnotil v zmysle § 78 ods. 1 Zákona o rodine.

Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že na strane otca napriek strate zamestnania a s tým súvisiacej strate príjmu, nedošlo k takej zmene pomerov, s ktorou príslušné zákonné ustanovenia spájajú zmenu rozhodovania o výživnom. Pri rozhodovaní o výživnom na maloleté

dieťa sú súdy povinné zisťovať a vyhodnocovať dôvod zmeny pomerov, v danej konkrétnej veci dôvod skončenia pracovného pomeru otca, t.j. či k skončeniu pracovného pomeru došlo zo subjektívnych alebo objektívnych dôvodov. Tým, že v danej veci k skončeniu pracovného pomeru otca došlo dohodou, treba mať za to, že otec sám zavinil stratu zamestnania, z ktorého dôvodu súd prvého stupňa správne na následnú nezamestnanosť otca neprihliadal. Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa zaujal zhodné stanovisko aj k prístupu otca k hľadaniu si zamestnania a to s poukazom na vzdelanie otca, jeho jazykové znalosti, špecializáciu, prax v oblasti IT technológií. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že pracovný pomer otca skončil 30.04.2011 a v čase podania odvolania 01.03.2012 bol otec stále evidovaný ako nezamestnaný, od 04.12.2011 aj bez podpory v nezamestnanosti. Je nesporné, že otec svojím prístupom k hľadaniu si zamestnania ohrozil jednak svoju existenciu, súčasne ohrozil aj krytie odôvodnených potrieb ako maloletého Z., tak aj plnoletého A., študenta vysokej školy, pripravujúceho sa na svoje budúce povolanie. Je paradoxné, čo vyplýva z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo 07.12.2011, č.k. 16C 228/2011-64, ktorým súd zamietol návrh otca na zníženie výživného na plnoletého A., pokiaľ otec v rámci vyjadrenia namietal, že plnoletý Ján môže aj brigádovať, hoci študuje, pričom otec sám za tak dlhé obdobie, ktoré prešlo od skončenia pracovného pomeru si nenašiel ani zamestnanie, ani prípadne brigádu tak, ako to odporúčal svojmu synovi. Pokiaľ ide o odvolanie otca, námietky v ňom uvedené odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Pokiaľ ide o skončenie pracovného pomeru, súd prvého stupňa nemal dôvod bližšie skúmať okolnosti

11CoP 146/2012-113

skončenia pracovného pomeru otca, keďže tento skončil dohodou. Pokiaľ ide o zdravotný stav otca, v spise sa nachádza potvrdenie o zdravotnom stave otca, z ktorého pre otca nevyplývajú žiadne obmedzenia z hľadiska pracovnej spôsobilosti. Ani doposiaľ nevysporiadané BSM, či vedené exekučné konanie z dôvodu neplnenia vyživovacej povinnosti, nemá vplyv na rozhodovanie o výživnom na maloleté dieťa, keď treba zdôrazniť pri príjme matky XXX,XX Eur (mesiace január - september XXXX), že otec ohrozil odôvodnené potreby svojich detí a jeho vyživovaciu povinnosť k deťom, ktorá mu vyplýva priamo zo zákona za neho supluje matka. Neobstojí ani námietka otca, že matka sa ani nenamáhalo požiadať o náhradné výživné, nakoľko ako zamestnaná na toto nemá nárok. V súvislosti s potrebami maloletého Z. odvolací súd upriamuje pozornosť otca na to, že maloletý má XX rokov, je v období rastu, dospievania, navštevuje strednú školu, aj on ako Ján sa pripravuje na svoje budúce povolanie, t.j. je vo veku, kedy je ešte plne odkázaný na svojich rodičov, pričom krytie jeho potrieb je finančne mimoriadne nákladné.

S poukazom na uvedené rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, pričom podľa ods. 2 citovaného ustanovenia poukazuje na správne právne závery súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s ust. § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.